Mizah

Hangisi Efe ?!

FIKRALAR

CENNETLİK

Nasrettin Hocaya sormuşlar:

— Cennete girmek için ne yapmalı, hocam?

Hoca cevap vermiş:

— Gayet kolay. Öbür dünyaya gidince cennetin kapısından geçerken durursunuz. Kapıyı açarsınız, kaparsınız, bir daha açarsınız, kaparsınız, bir daha açarsınız, kaparsınız... Beş, on, yirmi kere açıp kaparsınız. Nihayet içerdekiler kızarlar: «Be adam, ya dışarı çık, ya içeri gir!» derler, siz de içeri girersiniz!

HAY ALLAH RAZI OLSUN!

Patron memuru çağırdı:

— Maaşınızı arttırmaya karar verdim, dedi.

Memur sevinmişti:

— Allah sizden razı olsun, efendim. Maaşımı kendi kendime nasıl arttırabileceğimi düşünüp duruyordum!

EVLİ EVİNE...

Kocası sordu:

— Nereye gidiyorsun?

Kadın kızdı:

— Cehenneme! diye cevap verdi.

— Sahi mi? Demek artık yerine, dönüyorsun? Haydi güle güle!

SIFIRA SIFIR

Karısını, pantalonunun ceplerini karıştırırken yakalamıştı.

— Ne arıyorsun, yavrum? diye sordu.

Kadın:

— Hiç bir şey, dedi.

Kocası hafifçe gülümsedi:

— Öyleyse ceketimin iç cebindeki cüzdana bak!

TEK ÇARE

— Haberin var mı?... Postahanesinden pul çalınmış!

— Yok canım? Demek gişeden pul alabilmenin kolayını bulmuşlar!

ISTIRAP

Dostumuz diş hekimi Feyzullah Doğruer, nezaketiyle tanınmış bir zattır. Geçen gün bunun yeni bir misalini verdi:

Muayenehanesine gelen yeni bir müşteriyi ondan daha fazla heyecanla karşıladı ve:

— Kiminle müşerref oluyorum, efendim? diye sordu.

Fakat adamcağızın söz söyliyecek hali yoktu.

— Müthiş... dişim ağrıyor, diyebildi.

O zaman Feyzullah Doğruer, sualini başka şekilde tekrar etti:

— O halde, kiminle muztarip oluyorum, efendim?

CEMİLE

Tiyatrolarda, sinemalarda kadınların büyük şapkalarından şikâyetçi olmayan erkekler - hattâ kadınlar - az mıdır! Bunlardan biri de bizim İbrahim Hoyi'dir. Dün dert yanıyordu.

Bir sinema sahibi:

— Merak etme, dedi, ben bunun çaresini buldum. Bu sene bizim salona şöyle bir levha astırtıyorum:

«Saçlarının görünmesinde mahzur bulan bayan seyircilerimize bir cemile olmak üzere, şapkalarını başlarında muhafaza edebileceklerini saygılarımızla bildiririz.» Bak o zaman bir tek şapka kalır mı?

TEHLİKELİ

— Şu adamı tanır mısın?

— Tanırım.

— Sözüne inanılır mı?

— Hem evet, hem hayır. Doğru söylediği zaman her kelimesine inanabilirsin. Fakat eğer yalan söylüyorsa, bir tek kelimesine bile inanmak caiz değildir!

REHİN

Mişon bakkala girdi:

— Bir şey alsam, yerine onun değerinde başka bir şey bıraksam, bana cumartesiye kadar veresiye verir misin?

Bakkal Bodos:

— Veririm! dedi.

Mişon en irilerinden iki kangal sucuk aldı, birini geri verdi:

— Bunu al, ötekine rehin olarak sakla!

PERHİZ

Doktor hastasına sordu:

— Tavsiye ettiğim perhizi yapıyor musunuz?

Hasta kaşlarını çattı:

— Hayır! Bir kaç sene daha fazla yaşıyacağım diye açlıktan ölmeğe niyetim yok!

KABAHAT

Rahmetli Ziya Karamürsel, kendisi gibi Şehir Meclisi âzalarından birine rastlamıştı, âza arkadaşı sordu:

— Hayır ola, seni neden mecliste hemen hemen hiç göremiyorum?

Ziya Karmaürsel, gülümsiyerek cevap verdi:

— Bilmem vallahi. Her halde sen sık sık gidiyorsun da ondan!

ANAHTAR

Dindarlığiyle meşhur biri, bir gün Neyzen Tevfik'e sordu:

— Cennetin anahtarları sende olsaydı, beni oraya alırdın değil mi?

Neyzen acı acı gülümsedi:

— Cennetin değil ama, cehennemin anahtarları bende olsa senin hesabına daha iyi olurdu. Çünkü o zaman seni belki dışarı çıkarabilirdim.

MESKEN

Şehrimize gelen Amerikalı otelcilik mütehassısı Moor İstanbula ilk ayak bastığı gün Doğan Nadiye sordu:

— Bu şehirde Amerikalılar en çok nerede oturur?

Doğan Nadi meşhur çıngıraklı kahkaları arasında cevap verdi:

— Parkotelin paviyonunda, en ön masalarda!

PERİ

Son sayısı

YARIN GÖRÜLMEMİŞ BİR GÜZELLİKLE ÇIKIYOR.

DENTOSİL

Diş macunlarının en mükemmel ve en güzelidir.

Cilt: 7 — Sayı: 164 FİATI 25 KURUŞ. 26 Ağustos 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

BİR TEŞYİ

GİTTİ, gidiyor, gidecek... Neden gitti? Ne zaman gidiyor? Nasıl gidecek? Gitmeli midir? Gidiyor mu? Acaba gidecek mi?

Gitmek fiilinin bu muhtelif zamanları şu son günlerde bol bol İstanbul Valisi Lûtfi kırdarın hakkında tasrif edilmektedir. Biz, İstanbullular çok söylenen bir meselin ekseriya acısını çekeriz:

«Gelen gideni aratır.»

Lûtfi Kırdar hakikaten gidiyorsa yerine kim gelecek? Zira Lûtfi Kırdar, yerine kimse gelmese de yine kendini aratacak gibi görünüyor. Çünkü bu adam idare bakımından İstanbul üzerinde hiç bir baskı yapmış değildir. Sakın, bazı seçimlerin bu değişiklikte bir tesiri olmasın.

Eğer böyle ise o zaman iş başkalaşır; çünkü vaziyetin şakası yoktur. Büyük imtihan günleri dev adımlariyle yaklaşıyor.

İstanbula beşyüzüncü senesine mamur bir kisve ile ayak bastıracak bir adamdan bu hakkı almak bize biraz tuhaf geldi.

Bununla beraber Lûtfi Kırdardan bütün sıfatlar alınsa da o daima İstanbul Valisi olarak kalacaktır.

Sultan Mahmut devrinin tanınmış şahsiyetlerinden meşhur Hâlet Efendi, ricalden Osman Efendiye husumet göstermiş. Birer bahane ile rütbesini, memuriyetini, servetini, nüfuzunu her şeyini almış... Buna rağmen ne zaman Osman Efendiyi görürse fevkalâde hürmet ve riayette bulunurmuş. Bu hali gören Keçecizade İzzet Molla dayanamamış; bir gün Hâlet Efendiye:

— Efendim! demiş... Bu Osman Efendiyi bu kadar ezdiniz. Böyle olduğu halde kendisini görünce ifrat derecede itibar ediyorsunuz. Bu nasıl olur efendim?

Hâlet Efendi :

— Molla Bey... Hakkınız var. Ben bu adamın her şeyini aldım. Fakat bir «Osman Efendi» liği var ki onu bir türlü alamıyorum. İşte bana hürmet telkin eden onun bu efendiliğidir!

MİZAHÇI

VALİ LÛTFİ KIRDAR ŞAM ELÇİLİĞİNİ KABUL ETMİYECEKMİŞ..

— Ne Şamın şekeri, ne .....!

ZURNADA PEŞREV

Ah, Bizler! Ah, Bizler!

Yazan: Ertuğrul Şevket

Artık İkinci Dünya Harbinden evvelki «Beyaz Zanbaklar Memleketi»; bugün bütün dünyanın parmağını ısırarak hayran hayran baktığı İsviçre, gölgede, karanlıkta, ikinci plânda kaldı. Artık onlar, elektriğin yanında mum, gaz lâmbası; havagazinin yanındaki kömür ve odun ateşi gibi kuvvetsiz, kudretsiz, sönük, silik birer nesnedir. Varsa Türkiye, yoksa Türkiye!

Baksanıza iktidarı elinde tutan Halk Partisi mehafili temin ediyor:

— Memleket işi olarak ortada mühim hiç bir mesele kalmamıştır!

Yalan mı, yanlış mı? İşte: «Pembe kitap» çıktı. Bunu gözlerimize pembe bir gözlük gibi taktık mı, seçim kanununun sağlam esaslara dayanan bir şekilde tadili arifesinde bulunduğumuza inanmamak nankörlük olur. Ver reyini, al mebusunu! Doğrusu bundan alâsı, can sağlığıdır.

Memlekette mesele olarak hangi iş kaldı?

Yol davası mı? Rica ederim; galiba zatıâliniz, hiç Sirkeciden otomobille Floryaya veya Taşhandan kalkan treleybüse binerek Çankayaya gitmemişsiniz? Öyle olmasaydı, o canım asfalt yolları gördükten sonra, hâlâ bangır bangır bağırmaz:

— Bir memleketin yolu, kan damarları demektir.

Diye vecizeler yumurtlamağa kalkmazdınız.

Vergi işi mi diyeceksiniz. Aman efendim, aman! «Gelir vergisi» ni unutuyorsunuz galiba? Daha yürürlüğe bile girmeden, Mekkeden gelen hacıyı karşılamağa çıkanlara döndük. Kurslar mı, gazetelerde sütunlar mı açılmadı?. Bu gidişle tefrika muharrirlerine ekmek kalmıyacak! Bir de yürürlüğe girdiğini düşününüz. Kim bilir, neler yapacağız, kimlerin rızkına mâni olacağız.

Verem işi mi? Çocuksunuz... Seyyar röntgen cihazı, mahalle mahalle, semt semt, sokak sokak dolaşıyor, ciğerleri hasta olanları tesbit ediyor, âdeta yakalarına yapışırcasına bir süratle sanatoryomlara, prevantoryomlara yatırıyor, onlara sıhhat, sağlamlara hastalıktan korunma imkânları hazırlıyor. Zaten, veremin tek düşmanı olan gıda meselesi de kökünden halledilmemiş midir? Hükûmetin tanzim satışlarını göremiyecek kadar kör müsünüz? Etin kilosu, dört liranın oldukça altında.

Sorarım size, sade yağ fiyatı kaça? On liraya mı alıyorsunuz? Hayır ,değil mi? Zamanında başvurulan tedbirler sayesinde henüz sekize bile fırlamadı.

Bak, sayın doktor ve milletvekili Makbule Diblan ablamız, eksik olmasınlar, Hollandaya kadar uzanmışlar, seyahat zahmetini göze almışlar, bize oradan, oraları hakkında malûmat veriyorlar:

— Hollandada iktisadî vaziyeti pek iyi bulmadım. Ekseri şeyler vesikaya bağlanmış, pirinç, şeker, v.s. Gıda maddeleri bile tevzie tâbi tutulmuş.

Bizde öyle mi? Elhamdülillâh, her şey sere serpe piyasada. Kendine veya kesene güvenebiliyorsan, al alabildiğin kadar.

Altın sattık, hariçten buğday getirdik de vesikaya yine müracaat etmedik .Bizim onlar gibi iktisadî, malî vaziyetimiz bozuk değil ki... Tuzumuz kuru maşallah! Yalnız bir sefahatımız vardı: Yüzde otuz beş randımanlı beyaz ekmek yiyorduk; yüzde on beşe çıkardık veya indirdik. Çok şükür, paramız gibi onu da ayarladık, bu israftan da kurtulduk!

Ticaret ve Sanayi Odamız da 3 çocuklu bir karı-kocanın 469,5 lirayla geçinebileceğini ilân ettikten sonra, daha ne isteriz?

Vesika usulü bile tatbik edilmeyen şu memlekette, aylık kazançlarımızdan 469,5 liraları sarfettikten sonra, arttırdığımız paralarla bari hükûmetin çıkardığı istikraz tahvillerinden alsak! Bu suretle iktidar partisine olan minnet ve şükran borcumuzu öderdik!

TİCARET ODASININ ENDEKSİNE GÖRE BİR AİLENİN GEÇİNMESİ İÇİN 465 LİRA LÂZIMMIŞ ..

— Çocuklar, gazetelerin yazdığı aile biz olmasak gerek!

MEMURLAR, MAL BEYANNAMELERİNİ DOĞRU YAZACAKLAR

— A efendi, nereye koşuyorsun?

— Hanım, piyango biletimizin sonu 39 la bittiği için iki lira kazandık, mal beyannamemize kaydettirmeğe koşuyorum!

— Affedersiniz müdür bey, bir dişim altın kaplamadır, mal beyannameme kaydetmem lâzım mı acaba?! Belki sonra «ketmetti.» diye beni mes'ul tutarlar.

— *Karıya lâf atma, cezası ağırlaştı..*
— *Enayi miyim, çimdik attım!*

SURİYEDE ALBAYLAR SALTANATI

— *Kargaşalık çok sürmiyecek, hamdolsun altı albaydan başka albayımız yok!*

ONLAR VE BİZ

Duydum ki soyulmuş Ağa Han son seferinde
Lâkin yine ber vech-i peşin keyfi yerinde
Bir dâne kalantor Ağa Han varsa cihanda
Bin dânesi vardır bizim iklim üzerinde
Ancak biri etrâfına her gün saçar ihsân
Bin dânesi mevcûdunu saklar kemerinde
Zenginliği nisbette civanmerd olur ağyâr
Yârân ise perhîze yatar hânelerinde
Servetleri milyon tutuyor hepsinin ammâ
İrfanları vicdanları mangır değerinde
Yıllar geçiyor ölmedi hâlâ diye titrer
Evlâdının enzârı bütün gün pederinde
Zâhirde civânân-ı zaman bir Ali Handır
Noksanları var gerçi biraz sîm ü zerinde
Bişübhe fakat kızlarımız hep Rita Hayvort
Hülyaları zîrâ ki cihan milyonerinde
Onlar soyulurken gülüşür biz de soyarken
Olmaz mı Ozan başkalık insan güherinde

AKILLI OZAN

FIKRALAR

TRAMPA

Üzümlü kek almış yiyordu. En son lokmada birdenbire durdu. Tükürdü, yüzünü buruşturdu ve soluğu pastacıda aldı:

— Demin sizden aldığım kekten üzüm yerine sinek çıktı, diye şikâyette bulundu.

Dükkâncı gayet mültefit bir halle cevap verdi:

— Olur, efendim. Sineği getirin, yerine üzüm veririz!

TECRÜBE

Hâkim, çok karı almaktan suçlu bir adama sordu:

— Dört kadınla birden evlenmenin sebebi nedir?

Adam boynunu büktü:

— Acaba hangisi daha iyi diye denemek istiyordum, efendim.

ALİ - VELİ

Sol ayağında nasır vardı. Ayakkabı ısmarladığı zaman sol tekin sağ tekten biraz büyük olmasını tenbih etti.

Ayakakbıyı aldığı gün tepesi attı. Ayakkabıcıya çıkıştı:

— Sol ayak sağdan büyük olcaaktı. Halbuki siz sağ ayağı soldan küçük yapmışsınız.

SURİYEDE YENİ BİR TİCARET: BAŞKAN RESİMLERİ

— *Beğen beğendiğini al, her çeşit satılık adamımız var!*

Armut ihracı

Amanın, havadisi okur okumaz memnuniyetten ağzım kulaklarıma vardı, gırtlağımın bütün kuvvetiyle bağırmak:

— Bravo İzmirliler! Tebrik ederim sizi...

Demek istedim. Doğrusu aferin! Bizler, uyuyaduralım, İzmirliler gözlerini açmışlar, müşterisini bulmuşlar, kilosuna da otuz kuruş almak suretiyle armutlarını ihraç etmişler. Göğüsleri de, koltukları da ne kadar kabarsa yeridir.

Halbuki İzmir, öyle armudiyle pek meşhur yer de değildir. Maamafih, köşe bucak aramışlar, taramışlar tam 150 ton bulmuşlar, yollamışlar ihtiyacı olan memlekete.

Halbuki, armut ihracı, İzmirden çok evvel yurdumuzun başka yerlerine, başka bölgelerine düşerdi. Meselâ, Mustafabey armudunu yetiştirenler neredeler? Neden ellerini, kollarını bağlıyarak oturuyorlar?

Ya Ankaraya, Ankaralılara ne demeli? Dünyanın dört bir tarafına nam salmış olan «Ankara Armudu» nun ihracı haberi bizi daha çok memnun ederdi. O, sulu Ankara armutları ihraç edilseydi, hiç olmazsa alan da, satan da memnun olur; dünyanın gözü, armudun ne biçim, ne çapta olduğunu görürdü.

Vah, vah! Doğrusu büyük bir fırsat kaçırılmış. Bir daha armuda ihtiyacı olacak, armut alacak memleketi nereden bulacak da, Ankaranın armutlarını satacağız!

KAPI KULU

MALÎ VAZİYETİMİZ KARŞISINDA..

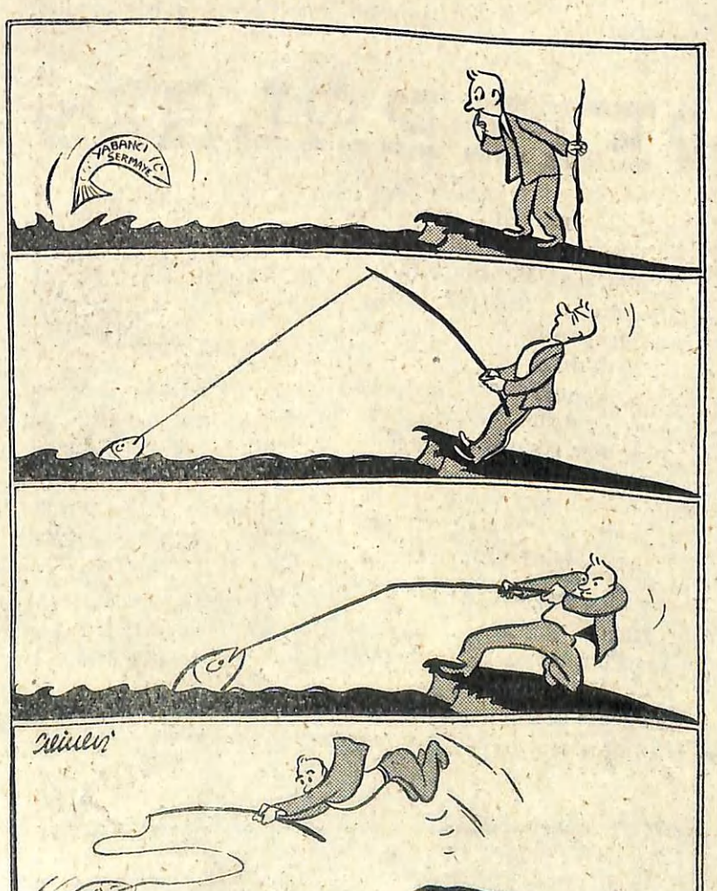

Yabancı sermaye ve millî iktisat!

Kız nişanlısına — Senin bu kadar cimri olduğunu bilmezdim, dün hediye ettiğin ruju bugün geri alıyorsun!.

Boroza

Bir gün Borazan Tevfikle Mığırda idik. Bir hayli yarenlik, küfür reklâmından sonra yemek bitti. Mığırın meşhur garsonu Marika hesap pusulasını masaya bıraktı. Hesabı vermek için elimi koynuma attım. Rahmetli:

— Vallahi olmaz! dedi, ben vereceğim.

— Nasıl olur Tevfikçiğim, dedim, billâhi olmaz, ben vereceğim... ,

— Başın için verdirmem!

—Dünyada olmaz.. Vallahi de ben vereceğim, billâhi de ben!

Birbirimizin eline yapışmış, yeminin bini bir paraya bir hayli çekiştik.. Yanımızdaki masa
dan aklı başında (!) bir efend

— Canım, ne diye münakaş
ediyorsunuz, dedi. Mademki y
min ettiniz, bugün de para ve
yim geldi. Tevfik Marikaya:

Bu fikir her ikimize de mül
yim geldi. Teffik Marikaya:

— Duydun ya kızım, al şu pu
sulanı, ustana: «Yemin ettile
para veremiyecekler!» deyiver

Kız masadan uzaklaştı. Tez
gâh başında bütün azamet v
ciddiyetiyle muhavereyi dinli
yen Mığır'a yaklaştı. Söze baş
larken Mığır onu bir eliyle ke
nara itti. Tezgâhın üzerinden bi
okkalık ekmek kapıp ok gibi ye
rinden fırladı, tepemize dikildi
Müşteriler de, biz de şaşkın şaş

— *«Bütün ömrümüzü böyle kırlarda geçirsek» diyor...*
— *Vah vah! Bir ev kiralıyacak kadar parası yok demek!*

a Dair..

neticeyi beklerken.. o elin-
i somunu üç kere başından
aştırdı. Dört beş parçaya böl-
Önümüze fırlattı: Ve bir fet-
emini tavriyle:
— Yeminin kefareti verilmiş-
dedi. Köpoğlular, sökülün
alım paraları!...

★

aşıt vasıtalarında paso usulü
bağlı kaldığımız eski bir
nektir. Bilhassa İkinci Ha-
devrinde pek revaçta idi.
e Kadıköy ve Adalar hattına
ren idarei mahsusa vapurla-
da para ile seyahat küçüklük
e ederdi. Pür azamet güver-
e kurulup da kontrol memu-
a «paso!» demenin büyük bir zevki ve derin (!) mânâsı vardı.

Bir gün Borazan, Kadıköy vapurunda nasılsa yan kamarada bir yer bulmuş. Beş kişilik yer şûrayı devlet azayı kiramından heybetli bir zat, cemiyeti rüsumiye âzasından göbekli bir bâlâ ricali falân.. filan... Vapur hareket eder. Biraz sonra elinde zımba makinesi ile kontrol memuru arzı endam eder. Baştaki zat:

— Paso! der, ikinci keza:

— Paso!

— Paso!

— Paso!

Sıra tevfiğe gelince bütün ciddiyetiyle:

— Bob! der...

Raşit Rıza

MERAK

Münir Hayri Egeli bir gün yakın arkadaşlarından birinin evine gitmişti. Evin çocuğu hemen gelip onun karşısına geçti, gözlerini kırpmadan seyretmeye başladı.

Nihayet Münir Hayri dayanamadı sordu:

— Bana neden öyle bakıyorsun, oğlum?

— Şey... Babam sizin için, kendi kendini yetiştirmiş bir adamdır, dedi de ondan bakıyorum.

Münir Hayri gülümsedi:

— Doğru, yavrum. Ben kendi kendimi yetiştirdim.

O zaman çocuk kaşlarını kaldırarak gözlerini açtı:

— Peki ama, mademki öyle, neden başka türlü yetiştirmediniz?

YEMİN

Seyahatten dönmüş, karısının karşısına dikilmişti. Yüzüne dik dik bakıyor:

— Sen beni aldatıyorsun, diyordu, buna eminim!

Karısı, kendisini aldatmıyor değildi. «Acaba, bir bildiği mi var?» diye sapır sapır titriyordu. Bir iki cılız:

—Katiyen...

Filân diyebildi. Kocası, üzerine yürüdü:

— Hayır, aldatıyorsun!

Kadın tam itiraf edeceği bir sırada koca gürledi:

— Yemin et bakayım!

Kadın derin bir nefes aldı:

— Vallahi!

ÜNİVERSİTELİLER ANADOLUDA NASIL KARŞILANDILAR..

— *Kaçalım, candarmalar, tahsildarlar, partililer soğan kılığına girmişler salma'ya geliyorlar..*

Hikâye

Haberin Varmı?

Yazan: Vir gül

İsmail Cevdet İbrahim Necdete rastladı:

— Gel seninle şurada birer soğuk bira dikelim, dedi.

Köşebaşındaki birahaneye girdiler. Ayakta dikilip dublelerini havaya, başlarını arkaya kaldırdılar.

— Haberin var mı? bizim Göztepeli Leylâ meşhur Tektelbıyık Adnan'la flört ediyormuş.

— Yok canım?

İsmail Cevdet; birasını yutkunurken «Evet» der gibi göz kırptı.

Ayrıldılar. Biraz sonra İbrahim Necdet Hüsnü Şevkete rastladı. Tramvay beklerlerken birer sigara yaktılar.

— Yahu, biliyor musun? Bizim Göztepeli Leylâ işi ilerletmiş. Tektelbıyık Adnanla... Anlarsın ya?

— Yok canım?

İbrahim Necdet, sigarasından bir nefes alırken «evet» der gibi göz kırptı.

Biri Maçka tramvayına bindi, biri Kurtulus.

Tramvayda Yümni Nedretle karşı karşıya geldi .Bu suretle Rüştü Fikretten Yümni Nedret, Ondan Lûtfi Servet, ondan da Şükrü Mehmet Göztepeli Leylânın yeni macerasını öğrendi.

Şükrü Mehmet Tektelbıyık Adnanı gayet iyi tanırdı. Eskiden Galatasaraydan ahbaptılar. Sonradan ortaklama bir işe başlamışlar, anlaşamayıp ayrılmışlar, tek başlarına birer iş tutarak birbirlerine rakip kesilmişlerdi. Şükrü Mehmedin de Leylâda gözü vardı. İş sahasındaki rakibinin aşk sahasındaki muvaffakiyetine nasıl tahammül edebilirdi?

O böyle düşünüp hayaller kurmaya devam ededursun, Tektelbıyık Adnan Suadiye asfaltında piyasaya ve - Allah kısmet ederse, hafif tertip bir ava - çıkmıştı. Bu müddet zarfında Köprüden vapura, Kadıköyden otobüse binmiş, otobüsten Suadiyede inmiş olan İbrahim Necdet karşıdan göründü.

— E, e, işler yolunda galiba.. Hadi bakalım, gözümüz yok...

— Ne o? Hayır ola?

— Hadi, hadi... Anlamamazlıktan gelme. Herkesin ağzındasın..

— Ne olmuş yahu?

— Bir sen bilmiyorsun galiba. Sana da ben söyliyeyim: Göztepeli Leylâ ile kırdığın ceviz bini aşmış...

— Kimin? Benim mi?

İbrahim Necdet gevrek bir kahkaha atarak ayrıldı .

Asfaltın ortasında kalan Adnan, otomobil altında çiğnenmemek üzere tramvayın üstüne doğru giderken kendi kendine: «Bu dedikodu da nereden çıktı?» diyordu. Leylâyı hiç sevmez, bu kendini beğenmiş kız pek sinirine dokunurdu. Vaktiyle onun tadına bakmak istemiş, fakat kızın serin bir nane şekeri değil, yapışkan bir ağda olduğunu görünce hemen sıyrılmıştı.

Demek Leylâ şimdi onu dile düşürmüş, kendi lehinde propagandaya başlamıştı ha! Şu kıza haddini bildirmek lâzımdı.

⁂

Leylâ sokaktan yeni gelmişti. Soyunmak üzereyken kapı çalındı: Çiçek. Aldı, içeri girdi, soyundu.

Giyinmek üzereyken yine kapı!

Bu sefer gelen Adnandı. Gözü evvelâ çiçeklere gitti. Saygısızlık olacağını falan düşünmeden üzerindeki karta baktı:

Şükrü Mehmet

Ham deri tüccarı

Bahçekapı - İstanbul, Tel 901712

«Şükrü ha? Şu bizim Çer-Çöp Şükrü! Adam olmuş da...»

Leylâ, elini uzatmış bekliyordu:

— «Hoş geldin, Adnan,» dedi. «Gir içeri.»

Fakat Adnan hiç ummadığı bir yerde Şükrünün adiyle karşılaşınca öyle içerlemişti ki içeri falan girecek halde değildi:

— Ne alâkan var senin bu herifle?» diye sordu.

Leylâ şaşırmıştı :

— «Hiç» dedi. «Uzaktan bir tanışıklığımız vardır. Çiçeği alınca ben de şaşırdım.»

— «Hadi hadi! Hem benimle flört ettiğine dair rivayet çıkartırsın, hem de...»

Leylâ itiraz edecek oldu, Adnan onun fikir hürriyetine mâni oldu.

— «Böylece bir taşla iki kuş vuracaksın, değil mi? Şükrüyü kıskandırıp üzerine düşürecek-sin, kendini ona pahalıya satacaksın, sonra da beni reddetmiş gibi görünecek, beni piyasadaki rakibime mağlûp olmuş vaziyete sokacaksın. Yağma yok! Ben seni o herife bırakmam!»

⁂

İki ay sonra İsmail Cevdetle İbriham Necdet yine bir birahanede ayak üstü konuşuyorlardı:

— Bizim Tektelbıyık Adnanla Göztepeli Leylânın evlenmeleri ne kadar ânî oldu, değil mi?

— Yo, hiç de değil. Onların flört ettiklerini sen bana bundan bir iki ay evvel söylemiştin .

— Kim? Ben mi?

— Evet, sen. Hani yine şurada bira içiyorduk da sen bana «haberin var mı...» diye anlatmıştın...

İsmail Cevdet elini alnına vurdu:

— Tu! Allah müstahakını versin! Ben o gün sana yanlış isim verdim ayol! Tektelbıyık Adnan Erenköylü Neclâ ile flört ediyordu! Erenköylü Neclâ diyeceğim yerde Göztepeli Leylâ demişim... Yanlışlık...

İbrahim Necdet: «Zarar yok, azizim,» dedi. «Bu ufak yanlışlığı şimdi de Tektelbıyık Adnan yaptı, desene!»

YOLLARIMIZIN GÜZELLİĞİNE KURBAN OLANLAR

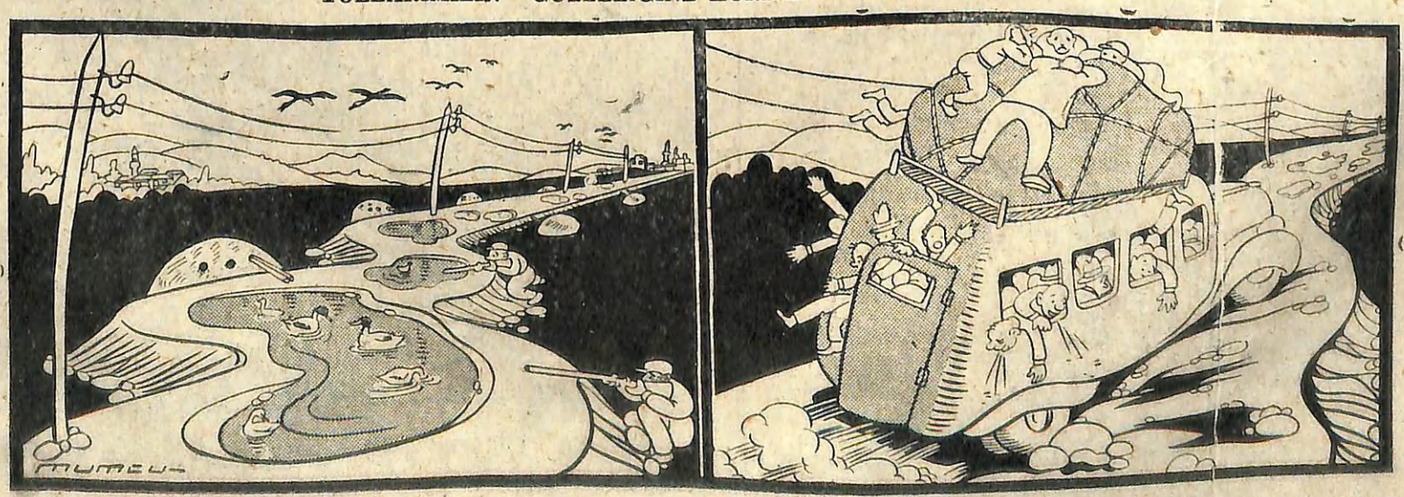

Bazan ördeklerdir. *bazan da insanlar !*

Çömezin Röportajları: 164

Çömez Maarif Şûrası Hakkında Konuşuyor!

Çizen : RAMİZ

— Mekteplerde demokrasi terbiyesi başlıyacakmış..

— Vay vay, desene dayak mekteplere de giriyor!

— Orta mekteplerde çocuklara iş bilgisi verilmek isteniyormuş...

— Karaborsacılığı öğretseler de bizim gibi kafese girmeseler!

— Mill îEğitim Bakanı: Liselerde hayatla ilgisi olmayan bilgiler veriyoruz, demiş..

— Tevekkeli değil, talebelerimizin hiç biri canlılık eseri gösteremiyor!

— Liselerin on iki sınıfa çıkması taraftarları varmış...

— Bazı bobstillerin gözleri aydın, askerlik çağı bir sene geri gidiyor demektir!

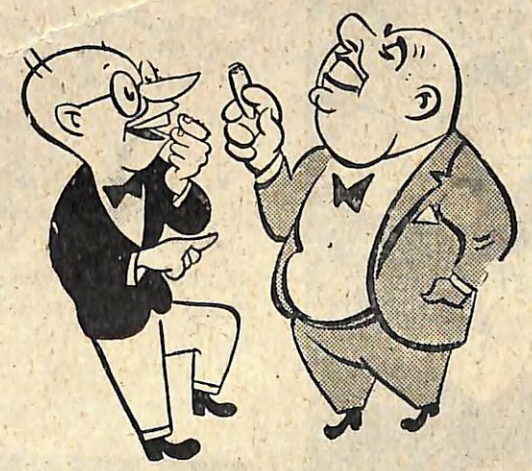

— Maarif Şûrasının toplanmasındaki hikmet nedir?

— Ziyafetlere başlasınlar da anlarsın!

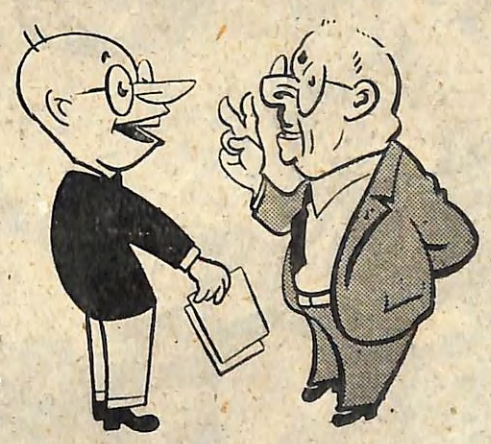

— On altı vilâyet lise bekliyormuş, hükûmet neden yapmamış?

— Hükûmet lise değil, ara seçimler için liste yapmakla meşgul !

— Orta okullarda artık memur yetiştirmek zihniyeti kaldırılacakmış..

— Demek sadece âmir yetiştirilecek!

— Çocuklarımıza bono ve çek hakkında malûmat vereceklermiş..

— Pek iyi yaparlar, nasıl olsa ölene kadar borç içinde yaşıyacaklar !

— Şûranın hakkınızda aldığı kararlara ne dersiniz?

— Boş ver, onu mektebe devam edenler düşünsün!

— *Gız, sen demirkıratsın galiba?*
— *Nereden bildin?*
— *İyi döğemiyon da ondan!*

DADI

Bay-bayan gezmeye gidiyorlardı. Annesi tenbih etti:

— Akşama belki geç kalırım, yavrum. Uykun gelince sen yat. İster tek başına yatarsın, istersen dadınla beraber.

Çocuk karar verememişti. Babasına döndü:

— Sen benim yerimde olsan ne yapardın, baba?

ÇİZMEDEN YUKARI

Doktor kadına döndü:

— Maalesef, hanımefendi, dedi. Kocanız son nefesini verdi.

Bu sırada yataktan bir fısıltı duyuldu:

— Hayır... Ölmedim...

O zaman kadın hiddetle bağırdı:

— Sus herif! Doktordan iyi mi bileceksin!

Süz.. Geç!

TUZ İSTİHSALİ

Verilen haberlere göre, tuz istihsali bir misli arttırılacakmış. Bir kere geç kalınmış ama, bu son miktar yetişecek mi acaba? Çünkü; neye el atsak, hangi maddeyi almaya kalksak, fiyatını görür görmez veya işitir işitmez söylediğimiz lâf şu:

Amma da tuzlu ha!

ARA SEÇİMLERİ

İç İşleri Bakanlığı ara seçimleri hakkında İstanbul Valiliğine bir tamimle birlikte 114 bin lira da para göndermiş. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse biz bu parayı pek az bulduk. 114 bin lira, koca İstanbulunun dişinin kovuğuna bile gitmez. Düşünün, bu seçimlere iki yüz bin kişi iştirak etse, adam başına elli kuruş düşmez. Ya, dört yüz bin insan reyini kullanmağa kalkarsa? Bir kahve parası bile değil!

İŞSİZLER

Bir taraftan, mensucat sanayii işçilerinin yapacağı «İşsizliği protesto» toplantısına müsaade verilmeye dursun; öte taraftan, mahsul durumu kötü olan bölgelerden pek çok vatandaş İstanbula akın ediyormuş. Çaldıkları her kapıdan menfi cevap alan bu vatandaşların hali nice olur, bilinmez. Yalnız Milli Eğitim Bakanı, bir kaç ay evvel, bir endişe izhar etmiş: «Münevver işsizler» den bahsetmişti.

Doğrusu haklıymış.. Henüz okumuş, yazmamışlarına iş bulacak teşkilât kurulmamış bir memlekette, münevver işsizleri ne yaparız?

Vilâyet, izin vermemekte isabet etmiş. Hiç işsizlik protesto edilir mi? O, hava gibi, su gibi bizde bir ihtiyaç maddesi!

DEMİR PERDE

Köpeklerin bile demir perdeyi terketmesi bir mesele oluyormuş. Amerikanın Sofya Ataşesi köpeğini zor belâ dışarı çıkarabilmiş.

Maamafih, Bulgarlar haklı. Köpekleri ellerinden giderse; şuna buna kimi havlatırlar sonra?

— *Beni o kadar çok seviyor ki «Senin için yanıp tutuşuyorum» diyor.*
— *İnanma, yanması güneş banyosundandır!*

FIKRALAR

HİÇ !

Arkadaşını dalgın görünce sordu:

— Ne düşünüyorsun?

— Hiç.

— Vaz geç canım! Bir hiç için zihin yorulur mu!

UCUBE

Ressam Leopold Levi, bir arkadaşının portresini yapmış, fakt arkadaşı beğenmemişti.

— Bu ne biçim resim! diyordu. Böyle sanat eseri mi olur?!

Leopold Levi, acı acı gülümsiyerek başını salladı:

— Doğru, dedi. Ben de sizi ilk gördüğüm zaman şöyle demiştim: «Bu ne biçim tabiat eseri!»

HAVA

Sabık Başbakan Hasan Saka ile İç İşleri Bakanı Emin Erişirgil ilimden bahis açmışlardı. Hasan Saka:

— Ne derseniz deyin, azizim, ilim, havanın nasıl olacağını keşfetmekten henüz âciz! dedi.

Emin Erişirgil, gülümsedi, cevap verdi:

— Onu bilmem ama, ben kendi hesabıma radyoda ne zaman bir konferans başlıyacak olsa yine bir hayli üşüyeceğimizi keşfediyorum.

HATA

Asaf Halet Çelebi, bir kaç arkadaşiyle edebiyat dedikodusu yapıyordu. İçlerinden biri Orhan Veliden bahsetti ve dedi ki:

— Orhan Veli, kendisinin buradan ziyade yabancı memleketlerde sevilen bir şair olduğunu iddia ediyor. Ne dersin?

Asaf Halet Çelebi kestirdi, attı:

— Her halde mütercimlerin hatasıdır.

SÖZ TEMSİLİ

Birisi hakkında malûmat topluyordu:

— Sen nasıl bilirsin? diye sordu.

Arkadaşı cevap verdi:

— İki yüzlü bir adamdır, azizim. Yüzüne karşı arkanı okşar, arkandan gözünü çıkarır.

PARA

Muiz Salamona faizle borç para vermişti. Bir gün Salamonun iflâs ettiğini duyunca hemen gitti:

— Paramı geri istiyorum, Salamon, dedi.

Salamon, hemen kasaya doğru davrandı:

— Vereyim!

O zaman Muiz atıldı:

— Dur, dur. Param eğer duruyorsa istemem, durmuyorsa isterim!..

PLÂN

Bir yerde buluşmaya karar vermişlerdi. Yalnız bir nokta üzerinde tereddüde düştüler:

— İkimizden biri oraya gider de diğerini bulamazsa daha evvel gelip gitti mi, yoksa daha gelmedi mi, nereden anlıyacak?

— Kolayı var, ben evvel gider de seni bulamazsam duvara tebeşirle bir zarp işareti çizerim. Sen benden evvel gidersen bunu silersin!

HAY YAŞAYASIN!

Hanım ,yeni hizmetçiye sordu:

— Ayşe, odayı süpürdün mü?

Ayşe cevap verdi:

— Hayır, hanımefendi. Süprüntüleri süpürdüm, oda yerinde duruyor!

KÂRLI

Nizamettin Nazif Gelir Vergisi Kanununu önüne almış, okuyor, okuyor, düşünüyor, bir takım rakamlar yazıyor, tekrar okuyup tekrar düşünüyordu.

Münir Süleyman Çapan sordu:

— Benim bildiğim senin beş para gelirin yoktur. Ne hesap ediyorsun?

Nizamettin Nazif cevap verdi:

— Gelirim olmadığı için yeni kanunla ne kadar para kazandığımı hesap ediyorum!

ARA Kİ BULASIN

Tanınmış tüccarlarımızdan Avni Meserretçioğlu yazıhanesinde oturuyordu. Bir icra memuru geldi kapıya dayandı. Bir kaç gündenberi haber vermediği halde yazıhaneye uğramayan bir memuru sordu. Avni Meserretçioğlu cevap verdi:

— Yok.

Memur ısrar etti:

— Nerede acaba? Muhakkak bulmamız lâzım.

Avni Meserretçioğlu güldü, memurun bu ısrarı karşısında yapacak başka bir şey bulamamıştı. Sonra şu cevabı verdi ve memuru da şaşırttı:

— Nerede olduğunu ben de bilmiyorum, dedi. Bulursanız, size zahmet, yazıhaneye kadar getiriverin.

SEVABINA

Başhekim, genç meslekdaşlarından birini yüzüne karşı tenkit ediyordu:

— Fakirlere bedava bakmayı anlarım: bir insanlık vazifesidir. Fakat sen o zengin kadına bedava bakıyormuşsun. Ne diye?

Asistan ezile büzüle cevap verdi:

— Güzel diye, üstadım. Malûm ya, güzele bakmak sevaptır!..

SIR

Meşhur kimyagerlerimizden biri, alkolun kimyevî hassalarından bahsediyordu. Bu arada:

— Alkolle her şeyi muhafaza etmek kabildir, dedi.

Dinleyenlerden biri derhal atıldı:

—Yanlışınız var, doktor. Alkolde sır saklamanın imkânı yoktur!

HAREKET

«Hasta» doktora dert yadıktan sonra çaresini sordum:

— Şişmanlamamak için hangi hareketi yapsam acaba?

Doktor, derhal cevap verdi:

— Başınızı dimdik tutar, bir sağa, bir sola iki kere çevirir, size sofrada biraz daha yemek teklif eden ev sahibine: «Hayır!» dersiniz.

İNTİKAL...

Amcasından kalacak mirası ne zamandanberi beklemekte olan bir delikanlı nihayet bir gün hatıra defterine şu mesut haberi kaydetti:

«Bu sabah saat beşte amcam da, ben de daha iyi bir hayata intikal ettik.»

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

SATILIK YALI ARSASI

Üsküdarla Kuzguncuk arasında sahilde her türlü inşaata müsait güzel bir arsa sa-
Müracaat: 20715

Sayı: 164

Sahibi ve yazı işlerini idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

PASTIRMA YAZINDA:

Sırt mı seversiniz, kuş gönü mü?!.